FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT SIEGBERT ALBER

föredraget den 3 december 1998 *

A —Inledning

1. Förevarande mål rör ett överklagande från en (tidigare) tjänsteman vid Europaparlamentet (nedan kallad sökanden) [1] mot förstainstansrättens dom av den 5 november 1997, [2] i vilken sökandens resningsansökan mot en förstainstansrättsdom från år 1991 [3] ogillades med motiveringen att inga nya omständigheter var för handen. I domen från år 1991 ogillades sökandens talan mot en disciplinåtgärd som innebar att sökanden flyttades ned från lönegrad A 3 till lönegrad A 7.

B —Omständigheterna i målet vid förstainstansrätten

2. Nämnda domar avser disciplinförfaranden mot Henri de Compte, som är tidigare tjänsteman vid Europaparlamentet men numera pensionerad. Det första disciplinförfarandet inleddes år 1987 och det rörde sökandens uppgifter som bokhållare vid Europaparlamentet. I förfarandena anklagades sökanden för tjänstefel i sin tjänsteutövning. [4] Sökanden väckte år 1988 talan mot Europaparlamentets disciplinbeslut att nedflytta honom i lönegrad. Förstainstansrätten ogillade denna talan i domen från oktober 1991. [5]

3. I dom av den 2 juni 1994 ogillade domstolen det överklagande som riktades mot denna dom. Vad avser Europaparlamentets anklagelser mot sökanden har domstolen anmärkt följande: [6]

"Det framgår av den överklagade domen att förstainstansrätten fann att följande anklagelser som tillsättningsmyndigheten hade riktat mot sökanden var välgrundade ...:

a) Ansvar för att ... ett räntebärande konto har öppnats vid Midland Bank, London, den 21 juli 1980, och att ett belopp på

* Originalspråk: tyska.

1 — Begreppen "klaganden" och "resningssökanden", vilka här kommer att användas som synonymer, syftar på sökanden även om det rör sig om olika förfaranden. Samma sak gäller svaranden, det vill säga Europaparlamentet, vilket, beroende på förfarandena, har betecknats som "tillsättningsmyndigheten", "resningssvaranden" eller "motparten".

2 — Dom i mål T-26/89 (125), de Compte mot parlamentet, (REGP 1997, s. II-847).

3 — Dom av den 17 oktober 1991 i mål T-26/89, de Compte mot parlamentet (REG 1991, s. II-781).

4 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3), punkt 11.

5 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3).

6 — Dom i mål C-326/91 P, de Compte mot parlamentet (REG 1994, s. I-2091), punkt 2.

400 000 UKL insatts på detta konto med en räntesats på 16 procent om året, utan föregående tillstånd och utan att dessa transaktioner och räntan bokfördes i parlamentets bokföring för åren 1980 och 1981.

b) Inlösen, den 4 september 1981 och den 11 november 1981, utan precist och giltigt bestyrkande i handlingar, av två checkar utställda på Midland Bank, vilka uppgick till 17 189,15 UKL respektive 35 176,98 UKL, vilka utbetalades av banken Sogenal i Luxemburg, i BFR, DM och FF; underlåtenhet att registrera dessa transaktioner i parlamentets bokföring under budgetåret 1981; registrering med sex månaders försening (den 28 februari 1982) av ett sammanlagt belopp på 4 136 125 BFR, trots att uttaget skett i olika valutor.

c) Åsidosättande av den skyldighet som åligger bokhållaren att endast betala utgifter mot uppvisande av korrekta bestyrkande handlingar och att bevara parlamentets medel (avsaknad av bestyrkande handlingar för ett belopp på 4 100 000 BFR, vilket saknades i parlamentets kassa)."

Såsom förstainstansrätten än en gång anmärkt i sin dom från år 1997 [7] har bokhållaren inte klandrats för att medel försvunnit utan endast för att bestyrkande handlingar saknades.

4. Domstolen har citerat förstainstansrättens slutsatser enligt följande: [8]

"195 Förstainstansrätten konstaterar att parternas argumentation rörande förevarande anmärkning i huvudsak rör två frågor, nämligen dels om det verkligen har styrkts att underskottet på cirka 4 100 000 BFR, som konstaterats i ledamöternas kassa och för vilket det saknas bestyrkande handlingar, beror på bokföringen av inlösen av två checkar utställda på Midland Bank, för ett sammanlagt belopp som uttryckts i belgiska franc ...

196 Vad avser den första frågan skall det anmärkas att tillsättningsmyndigheten grundat sin slutsats i disciplinbeslutet på följande konstateranden. Saldot på kontot 'BFR-kassan' vid utgången av budgetåret 1981 motsvarade det saldo som angavs i bokföringsposten 'BFR-kassan' när revisionsrätten utförde sin

7 — Dom av den 5 november 1997 i det ovannämnda målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2), punkt 49.

8 — Domstolen har härvid i fulltext citerat punkterna 195, 196 och 200— 205 i förstainstansrättens dom av den 17 oktober 1991 (ovan fotnot 3).

kontroll den 18 mars 1982. Parlamentets bokföring visar att en bokföringspost på 4 136 125 BFR, som motsvarar det sammanlagda beloppet i BFR av två checkar utställda på Midland Bank, antecknats den 28 februari 1982. Revisionsrätten har ifrågasatt att denna bokföringspost verkligen införts den 28 februari 1982, eftersom den inte fanns med vid kontrollen av ledamöternas kassa i mars 1982. Denna bokföringspost visar en obalans mellan kontona 'kontoblad — Midland Bank' och 'BFR-kassan', å ena sidan, och kassabokföringen som medföljer de kontanta medel som fanns i kassaskåpet, å andra sidan. Denna obalans utgör ett kassaunderskott i samma storleksordning, det vill säga 4 136 125 BFR. Detta underskott har bekräftats av revisionsrätten, av interna kontroller vid parlamentet och genom parlamentets beslut av den 11 juli 1986 om ansvarsfrihet för budgetåret 1982. Sökanden har i sin skrivelse till parlamentets ordförande av den 30 mars 1982 erkänt att utgifter uppgående till 4 121 573 BFR inte har bokförts. Sökanden, som i egenskap av bokhållare borde ha bestyrkt varje kassatransaktion, har inte presterat någon bestyrkande handling avseende en betalning av ett belopp som motsvarar kassaunderskottet eller förklarat bakgrunden till detta underskott.

...

200 Förstainstansrätten finner ... att tillsättningsmyndigheten i det ifrågasatta beslutet har kommit fram till att det förelåg ett samband mellan uppkomsten av ett underskott på 4 100 000 BFR i ledamöternas kassa och inlösen av de båda omtvistade checkar som hade utställts på Midland Bank, genom att anse att bokföringsposten rörande denna operation inte har införts söndagen den 28 februari 1982, utan senare än den 18 mars 1982, det vill säga den dag då revisionsrätten utförde en kontroll. Tillsättningsmyndigheten fann därför styrkt att bokföringsposten rörande inlösen av de två checkarna hade införts för sent, varför ett underskott på 4 136 125 BFR uppkommit, varvid detta belopp motsvarar check arnas belopp. Förstainstansrätten anser att tillsättningsmyndighetens tolkning av omständigheterna som är i fråga finner stöd i revisionsrättens och disciplinnämndens yttranden, vilka båda har grundats på noggranna undersökningar om bakgrunden till underskottet.

201 Mot denna bakgrund ... finner förstainstansrätten att man i det ifrågasatta beslutet lagligen kunde anse det styrkt att frånvaron av bestyrkande handlingar i förevarande fall var knuten till inlösen av de två checkarna utställda på Midland Bank. Av detta följer att sökanden inte har visat att den ifrågasatta rättsakten grundas på en bristande motivering eller att den grundas på en uppenbart felaktig bedömning av sakomständigheterna eller en oriktig rättstillämpning eller maktmissbruk, vilka är de enda invändningar som en domstol som har att ta ställning till en talan om ogiltigförklaring kan beakta vid prövningen av ett förvaltningsbeslut laglighet." [9]

9 — Dom av den 2 juni 1994 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 6), punkt 76.

C — De omständigheter som ligger bakom resningsansökan

5. Den 28 juni 1995 — det vill säga efter domstolens dom av den 2 juni 1994 i vilken förstainstansrättens dom från oktober 1991 fastställdes — upprättade föredraganden i parlamentets budgetkontrollutskott, parlamentsledamoten Jean-Claude Pasty, ett förslag till betänkande enligt vilket ansvarsfrihet skulle beviljas för genomförandet av parlamentets budget för budgetåret 1993. I Jean-Claude Pastys förslag nämndes ärendet angående ledamöternas kassa. Parlamentets budgetkontrollutskott antog vid sitt sammanträde i september 1995 Jean-Claude Pastys förslag, men utan att låta detta beslut omfatta avsnittet rörande ärendet angående ledamöternas kassa, vilket föredraganden hade dragit tillbaka.

6. Jean-Claude Pasty uttalade sig, med en omfattande motivering, om anklagelserna mot sökanden i en uttömmande skrivelse, från februari 1996, till parlamentets generaldirektör för personal, budget och finans. Skrivelsen omfattade mer än 30 sidor (och 283 punkter). Jean-Claude Pasty kom där fram till att anklagelserna var ogrundade, bland annat eftersom revisionsrättens kontroller inte hade varit noggranna, eftersom det inte fanns handlingar som styrkte ett underskott på det angivna beloppet och eftersom ett sådant underskott även kunde ha uppkommit av andra skäl.

7. Med stöd av denna skrivelse ansökte sökanden om resning i juni 1996. Förstainstansrätten avvisade resningsansökan. [10] Förstainstansrätten ansåg att villkoren för resning — det vill säga förekomsten av omständigheter som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okända för domstolen och för den som begär resning — inte var uppfyllda. Vad avser de omständigheter som hade åberopats av resningssökanden fann förstainstansrätten att det var fråga om rena påståenden, antaganden och personliga bedömningar av Jean-Claude Pasty. Förstainstansrätten motiverade även avvisningen med att de åberopade omständigheterna inte kunde föranleda en annan bedömning än den som förstainstansrätten hade lagt till grund för sitt tidigare avgörande. Enligt förstainstansrättens mening rörde det sig antingen om omständigheter som redan var kända för resningssökanden i de tidigare förfarandena eller omständigheter som inte — såsom krävs i rättegångsreglerna — styrktes av bevisning, eller rörde det sig om omständigheter som inte hade framställts tillräckligt klart och precist för att svaranden skulle kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skulle kunna pröva ansökan. [11]

8. Sökanden överklagade denna dom den 7 januari 1998 och har yrkat att domstolen skall:

— förklara att talan kan tas upp till sakprövning och att den är välgrundad,

10 — Dom av den 5 november 1997 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2).

11 — Punkterna 18— 50 i domen (ovan fotnot 2).

— upphäva förstainstansrättens dom av den 5 november 1997,

— återförvisa målet till förstainstansrätten för att den skall förklara att ansökan om resning kan tas upp till sakprövning, och

— förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna i förevarande mål och i målet vid förstainstansrätten.

9. Parlamentet har yrkat att domstolen skall:

— förklara att det är uppenbart att överklagandet skall avvisas,

— eller, i andra hand, ogilla överklagandet,

— fatta beslut om rättegångskostnaderna i enlighet med artikel 69.3 andra stycket i domstolens rättegångsregler.

D —Relevanta gemenskapsrättsliga bestämmelser

10. Vad avser överklaganden till domstolen föreskrivs i artikel 168a.1 i EG-fördraget att överklaganden av förstainstansrättens domar endast kan avse rättsfrågor. I artikel 51 i EG-stadgan för domstolen (nedan kallad EG-stadgan) anges närmare föreskrifter. Artikeln har följande lydelse:

"Ett överklagande till domstolen skall vara begränsat till rättsfrågor. Det kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten.

..."

11. Resningsförfarandet regleras av artikel 41 i EG-stadgan, vilken ingår i avdelning III, "Förfarande". Denna avdelning skall enligt artikel 46 första stycket i EG-stadgan även

tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten. Artikel 41 i EG-stadgan har följande lydelse:

"Framställning hos domstolen om ändring av en dom får endast grundas på upptäckten av en omständighet som kan utöva ett avgörande inflytande på ärendets utgång och som när domen meddelades var okänd för domstolen och för den som begär ändring.

Ändringsförfarandet skall inledas med ett beslut av domstolen i vilket uttryckligen konstateras att förekomsten av den nya omständigheten är av sådan art att det finns anledning till ändring och att framställningen av denna anledning kan tas upp till prövning.

..."

12. Enligt artikel 126.1 i förstainstansrättens rättegångsregler skall en resningsansökan dessutom innehålla uppgifter om:

"...

c) de omständigheter på vilka ansökan grundas,

d) de bevis som åberopas till styrkande av att det föreligger faktiska omständigheter som är resningsgrundande samt att ansökan inkommit inom de i artikel 125 föreskrivna fristerna".

E — Parternas argumentation

13. Sökanden har inledningsvis gjort vissa generella anmärkningar vad avser förstainstansrättens dom och därefter, enligt sin mening punkt för punkt, analyserat den överklagade domen.

14. Sökanden har lagt särskild vikt vid Jean-Claude Pastys skrivelse, vilken han i huvudsak har grundat sin resningsansökan på. Sökanden har hänvisat till författarens kompetens och arbetsuppgifter. Författaren är bland annat föredragande i parlamentets budgetkontrollutskott. Det rör sig således om en person som har fri tillgång till administrationens samtliga bokföringshandlingar. Jean-Claude Pasty har efter en noggrann kontroll i sin skrivelse kommit fram till att anklagelserna mot Henri de Compte var grundlösa. Nämnda skrivelse utgör därför en ny omständighet som är av sådan art att det finns anledning till ändring.

15. Sökanden menar vidare att denna handling aldrig har ifrågasatts på något sätt och att förstainstansrätten i resningsförfarandet borde ha givit den samma bevisvärde som uttalandena från parlamentets och revisionsrättens tjänstemän i det tidigare förfarandet, vilka

förstainstansrätten har grundat sin dom på och som den har ansett som bevisning som inte kan ifrågasättas. Förstainstansrätten har därför inte uppfyllt sin skyldighet att ge sökanden möjlighet att framföra bevisning på samma sätt som motparten.

16. Sökanden anser att förstainstansrätten gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att inte anse den problematik som Jean-Claude Pasty har behandlat som en ny omständighet, trots att de uppgifter som denne har framfört för att vederlägga parlamentets påståenden är nya. Jean-Claude Pastys påståenden har uttryckts i skrift och de har samma bevisvärde som de uttalanden från tjänstemän som tjänat som grund för de anklagelser som förstainstansrätten grundat sig på när den meddelade sin dom i oktober 1991.

17. Jean-Claude Pastys skrivelse bör enligt sökandens mening prövas i sin helhet. Förstainstansrätten har därför gjort fel när den endast har prövat dess huvudsakliga slutsats. Sökanden har hävdat att skrivelsen utgör en ny omständighet som — i sökandens ordalag — består i omständigheten att anklagelserna mot honom är grundlösa.

18. Sökanden menar att om man hävdar att dessa uttalanden helt saknar betydelse utan att pröva dem vägrar man att pröva ett vittnesmål från en person som är beredd att vittna om att en dömd person är oskyldig till en förseelse — sökanden talar om ett justitiemord.

19. Sökanden har slutligen citerat ett antal domar och beslut från domstolen och förstainstansrätten [12] och understrukit att begreppet "omständighet" enligt domstolens rättspraxis skall ges en vid tolkning. Han har tillagt att domstolen förefaller mena att detta begrepp inte endast omfattar omständigheter i inskränkt mening utan även bevisning som styrker eller vederlägger omständigheter.

20. Svaranden har inledningsvis uttalat sig i frågan huruvida ett överklagande av en dom från förstainstansrätten, i vilken denna har avvisat en resningsansökan, kan upptas till sakprövning. Svaranden anser att det är uppenbart att ett sådant överklagande skall avvisas. Parlamentet har anfört två skäl härför.

21. Svaranden har för det första hänvisat till artikel 168a i fördraget och artikel 51 i EG-stadgan, enligt vilka överklaganden endast får avse rättsfrågor. Artikel 41 i EG-stadgan anger att förekomsten av en (ny) omständighet utgör en förutsättning för resning. Eftersom artikel 127.2 i förstainstansrättens rättegångsregler förpliktar förstainstansrätten att först ta ställning till frågan huruvida en resningsansökan kan upptas till sakprövning, utan att därvid ta ställning i sak, har förstainstansrätten — enligt svarandens mening — endast tagit ställning till omständigheter utan att ta ställning till någon rättsfråga.

12 — Dom av den 10 maj 1960 i mål 1/60, Acciaieria Ferriera di Roma mot Höga myndigheten (REG 1960, s. 351), och av den 22 juni 1967 i mål 28/64 Rev., Müller mot rådet (REG 1967, s. 183); beslut av den 26 mars 1992 i mål T-4/89 Rev., BASF mot kommissionen (REG 1992, s. II-1591), och av den 4 november 1992 i mål T-8/89 Rev., DSM mot kommissionen (REG 1992, s. II-2399), och dom av den 19 mars 1991 i mål C-403/85 Rev., Ferrandi mot kommissionen (REG 1991, s. I-1215).

22. Parlamentet har dessutom hänvisat till domstolens fasta rättspraxis om att endast förstainstansrätten är behörig att konstatera och bedöma omständigheter. Ett överklagande som endast syftar till att få till stånd en omprövning av omständigheter som förstainstansrätten redan har prövat kan således inte upptas till sakprövning. Parlamentet drar därav slutsatsen att ett överklagande riktat mot en dom om avvisning av en resningsansökan, som riktas mot förstainstansrättens bedömning av påståenden om nya omständigheter och som endast syftar till att få till stånd en omprövning av resningsansökan, även det skall avvisas.

23. Parlamentet har anmärkt att förstainstansrätten i förevarande fall i sin dom av den 5 november 1997 funnit att resningsansökan i själva verket syftade till att få till stånd en ny bedömning från förstainstansrätten av redan kända omständigheter och således av frågan huruvida 1991 års dom var välgrundad, trots att denna dom under mellantiden vunnit laga kraft. Parlamentet menar att sökanden genom sitt överklagande vill få till stånd att domstolen gör en ny prövning av omständigheter som förstainstansrätten redan har tagit ställning till. Eftersom överklagandet således avser omständigheter och inte rättsfrågor, menar svaranden att även överklagandet skall avvisas.

24. Parlamentet har vidare understrukit att gränserna för när ett överklagande kan upptas till sakprövning anges i artikel 51 i EG-stadgan. Parlamentet har vidare erinrat om att enligt ordalydelsen i artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler skall överklagandet innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas. Parlamentet menar emellertid att sökanden i överklagandet inte har hävdat att någon rättsregel har överträtts. Enligt parlamentets mening innehåller överklagandet inga rättsliga argument utan endast ett ifrågasättande av förstainstansrättens bedömning av de omständigheter som har anförts som skäl för resning. Sökanden har visserligen analyserat domen men han har inte anfört precisa rättsliga argument till stöd för sitt överklagande. Sökanden har särskilt inte åberopat sådana grunder som avses i artikel 51 i EG-stadgan och inte specificerat på vilket sätt förstainstansrätten skulle ha åsidosatt någon rättsregel. Sökanden har endast räknat upp ett antal fel som förstainstansrätten påstås ha begått genom att inte anse att Jean-Claude Pastys uttalanden utgjorde nya omständigheter. Överklagandet syftar således endast till att få domstolen att göra en ny prövning av den skrivelse som förstainstansrätten hade att ta ställning till. Parlamentet anser därför att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning.

25. Vad avser räckvidden av Jean-Claude Pastys skrivelse har parlamentet erinrat om följderna av att en dom vinner laga kraft. Parlamentet har understrukit att åsikter, påståenden, bedömningar, förklaringar, tolkningar, etc. avseende ett avgjort mål där avgörandet har vunnit laga kraft inte kan beaktas. Ett rent påstående som inte stöds av bevisning utgör enligt parlamentets mening inte en ny omständighet som rättfärdigar att man använder sig av det särskilda rättsmedlet resning. Om man skulle kunna återuppta ett avgjort mål på grund av personliga åsikter, skulle rättssäkerhetsprincipen omintetgöras. Parlamentet har även erinrat om att det av ordalydelsen i artikel 126 d i förstainstansrättens rättegångsregler framgår att resningsansökan skall innehålla uppgifter om de bevis som åberopas till styrkande av att det föreligger faktiska omständigheter som är resningsgrundande.

26. Vad avser sökandens påstående att han inte har kunnat anföra bevisning på samma

sätt som den anklagande har parlamentet svarat att även sökanden har haft tillgång till samtliga handlingar och att han har haft möjlighet att försvara sig.

27. Parlamentet har slutligen understrukit att det avsnitt i Jean-Claude Pastys rapport som rör ledamöternas kassa inte utgör en officiell handling, eftersom föredraganden drog tillbaka detta avsnitt och att avsnittet således inte har varit föremål för omröstning, varför det saknas anledning att kommentera det. Jean-Claude Pastys senare skrivelse till generaldirektören är endast uttryck för författarens personliga uppfattning — vilket förstainstansrätten för övrigt har erinrat om. Parlamentet har således aldrig haft anledning att ta ställning i denna fråga.

F — Bedömning

Huruvida överklagandet kan upptas till sakprövning

28. Vad avser upptagande till sakprövning kan man inte *a priori* utesluta att det i överklaganden kan finnas rättsfrågor som domstolen har att ta ställning till när överklagandet rör förstainstansrättens avvisning av en resningsansökan på grund av att den ansåg att inga nya omständigheter var för handen. I förevarande fall rör det sig inte om bedömningen av en omständighet som sådan, vilken förstainstansrätten är ensam behörig att göra, [13] utan om förstainstansrättens tillämpning och tolkning av artikel 41 i EG-stadgan. Det rör sig således om att avgöra huruvida förstainstansrätten har gjort en korrekt bedömning enligt artikel 41 i EG-stadgan, huruvida de uppgifter som har anförts av resningssökanden utgör nya omständigheter och huruvida dessa omständigheter var okända och av sådan art att de kan vara av avgörande betydelse för målets avgörande.

29. I den del sökanden hävdar att förstainstansrätten har gjort fel vid sin tolkning av begrepp som den hade att ta ställning till rör domstolsprövningen även rättsfrågor. Frågan är exempelvis inte bara huruvida förstainstansrätten har gjort rätt när den funnit att en omständighet som resningssökanden har betecknat som en ny omständighet inte var en ny omständighet, utan i förekommande fall även huruvida förstainstansrätten eventuellt har givit begreppet "ny omständighet", i den mening som avses i artikel 41 i EG-stadgan, en alltför restriktiv tolkning. Att pröva en sådan fråga är en rättsfråga. Domstolens prövning kan även vara nödvändig vad avser tolkningen av begreppet "avgörande inflytande", exempelvis om det görs gällande att en bestämmelse har tillämpats på ett felaktigt sätt. Det går inte att göra gällande att ett överklagande riktat mot en dom i vilken förstainstansrätten har förklarat att en resningsansökan inte kan upptas till sakprövning, eftersom inga nya omständigheter var för handen, per definition aldrig kan upptas till sakprövning.

30. I förevarande fall har sökanden inte vänt sig mot förstainstansrättens bedömning att de åberopade omständigheterna inte i sig är *nya*

13 — Dom av den 15 februari 1996 i mål C-204/94 P, Buralux m. fl. mot rådet (REG 1996, s. I-615), punkt 21, och av den 1 juni 1994 i mål C-136/92 P, kommissionen mot Brazzelli Lualdi m. fl. (REG 1994, s. I-1981), punkt 47 och följande.

omständigheter. Sökanden anser emellertid att Jean-Claude Pastys skrivelse i sin helhet — inbegripet hans slutsats som går emot parlamentets slutsatser — bör ses som en ny omständighet i den mening som avses i artikel 41. Sökanden har till stöd för sin argumentation hänvisat till domstolens rättspraxis, vilken enligt hans mening visar att begreppet ny omständighet i den mening som avses i artikel 41 i EG-stadgan inte endast avser en ny omständighet som sådan, utan även därtill knuten bevisning. Eftersom sökandens argument här i likhet med det ovanstående rör uttalanden i rättspraxis om att det är nödvändigt att tolka begreppet "nya omständigheter" extensivt, bör överklagandet anses röra förstainstansrättens tolkning av artikel 41 i EG-stadgan och inte förstainstansrättens bedömning av omständigheterna. Vad som nedan kommer att prövas är huruvida samma slutsats är giltig även för övriga punkter som han har anfört i sin detaljerade analys av förstainstansrättens dom, och detta för vart och ett av hans argument. Det finns emellertid inte anledning att *a priori* anse att det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning. Överklagandet kan tvärtom upptas till sakprövning.

Huruvida överklagandet är välgrundat

31. Av domstolens rättspraxis framgår vidare att resning inte är ett medel för överklagande utan är ett särskilt rättsmedel "som gör det möjligt att få en lagakraftvunnen dom upphävd på grund av de omständigheter som låg till grund för domstolens avgörande. Resning förutsätter att det framkommer nya faktiska omständigheter som förelåg före meddelandet av domen, som fram till dess var okända såväl för den domstol som meddelade domen som för den som har ansökt om resning och som, om domstolen hade kunnat ta dem i beaktande, skulle ha kunnat medföra en annan utgång i tvisten". [14]

32. Sökanden har understrukit att handlingen är av särskild art, genom att författaren har en speciell ställning och speciella arbetsuppgifter och genom handlingens detaljerade analys och slutsatserna i densamma, men detta utgör inte tillräcklig grund för att upphäva rättskraften av den dom som meddelats i målet. Att parlamentet hittills inte har ifrågasatt innehållet i skrivelsen utgör inte heller en tillräcklig grund.

33. Sökanden har själv anmärkt att de uppgifter som behandlas i skrivelsen inte i sig är nya. När sökanden hänvisar till de uppgifter som han anfört för att vederlägga parlamentets slutsatser och för att visa att dess anklagelser är grundlösa, består hans argumentation endast av påståenden — vilket han själv har medgivit. Detta räcker emellertid inte för att undanröja en föreliggande doms rättskraft. Sådana påståenden måste tvärtom bevisas.

34. Av detta skäl kan sökanden inte heller nöja sig med att påstå att övriga berörda parter — parlamentet och revisionsrätten — själva endast har framfört påståenden och att

14 — Beslut av den 25 februari 1992 i mål C-185/90 P-Rev., Gill mot kommissionen (REG 1992, s. I-993), punkt 12.

förstainstansrätten har avgjort målet på denna grundval. Domen i målet har nämligen inte endast grundats på påståenden från parlamentet och revisionsrätten. Sökanden hade under förfarandet möjlighet att ta ställning till anklagelserna mot honom. Enligt förstainstansrättens mening grundades den ifrågasatta rättsakten inte på en bristande motivering och den grundades inte på en uppenbart felaktig bedömning av sakomständigheterna eller en oriktig rättstillämpning eller maktmissbruk, vilka är de enda invändningar som en domstol som har att ta ställning till en talan om ogiltigförklaring kan beakta vid prövningen av ett förvaltningsbeslut laglighet. [15]

35. Det följer således redan av resningsinstitutets väsen att ett rent påstående i princip inte kan utgöra en ny omständighet i den mening som avses i artikel 41 i EG-stadgan. Denna princip följer även av artikel 126.1 d i förstainstansrättens rättegångsregler, enligt vilken en resningsansökan skall innehålla uppgifter om de bevis som åberopas till styrkande av att det föreligger faktiska omständigheter som är resningsgrundande.

36. En analys av den rättspraxis som sökanden har åberopat leder inte till någon annan slutsats. Det följer inte med nödvändighet av denna rättspraxis att en bevisuppgift som sådan skall anses som en ny omständighet, men denna slutsats är inte heller avgörande i förevarande fall. Sanningen är att i de åberopade målen har de påstådda nya omständigheterna i vart och ett av fallen stötts av handlingar eller själva utgjort handlingar. [16] En uppdelning av vissa arbetsuppgifter har attesterats i ett meddelande om lediga tjänster som bekräftade motsvarande beslut av generalsekreteraren. [17] En viss praxis inom kommissionen har styrkts av uttalanden från kommissionens ombud vid en förhandling, vilka attesterats genom bandupptagning. [18] En text har ingivits som visar vilka ändringar som tydligt har gjorts i densamma. [19] Man kan därför säga att officiella handlingar eller uttalanden i vart och ett av fallen har ingivits eller bevisats i syfte att bevisa nya omständigheter — oavsett om de har behandlats som nya omständigheter eller som bevisning för dessa omständigheter.

37. Domstolen har i detta sammanhang fastställt att en dom som innehåller en rättslig bedömning av omständigheter som var okända när en tidigare dom meddelades, men som framkommit i ett annat förfarande, "i intet fall i sig kan anses utgöra en ny omständighet". [20] Vid beräkningen av tidsfristen för att inge resningsansökan mot en tidigare dom har domstolen utgått från den dag omständigheten själv blev känd (det rörde sig här bland annat om ett läkarutlåtande) och inte en senare dom. Domstolen har på samma sätt inte betecknat en rättslig bedömning av uttalanden i en dom som en ny omständighet. [21]

15 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3), punkt 201.

16 — Domen i målet Acciaieria Ferriera di Roma mot Höga myndigheten (ovan fotnot 12).

17 — Domen i målet Müller mot rådet (ovan fotnot 12).

18 — Beslutet i målet BASF mot kommissionen (ovan fotnot 12).

19 — Beslutet i målet DSM mot kommissionen (ovan fotnot 12).

20 — Domen i målet Ferrandi mot kommissionen (ovan fotnot 12), punkt 13.

21 — Beslutet i målet BASF mot kommissionen (ovan fotnot 12), punkt 12.

38. I förevarande fall är den ingivna handlingen inte en officiell handling utan en personlig skrivelse som återger Jean-Claude Pastys personliga reflektioner. Dennes bedömning av omständigheterna kan inte jämställas med ett officiellt expertutlåtande. Eftersom domstolens bedömning av omständigheter — som framgår ovan — inte i något fall i sig kan anses som en ny omständighet, kan Jean-Claude Pastys personliga analys, som han inte har avgivit i egenskap av föredragande utan som privatperson, *a fortiori* inte anses som en ny omständighet.

G — Analysen av förstainstansrättens dom

Punkt 1 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

39. Det skall vidare tilläggas att ingivandet av denna skrivelse inte kan jämställas med ett vittnesmål i ett brottmål. Vittnesmålet utgör i sig bevisning om nya omständigheter, exempelvis ett alibi för den dömde. I förevarande fall påstås emellertid inte att någon ny omständighet är för handen, det rör sig tvärtom om redan kända omständigheter som bedömts på ett annat sätt. Detta kan inte automatiskt och i avsaknad av någon som helst bevisning motivera en resning.

40. Jag vidhåller därför att nämnda skrivelse, som är ett uttryck för Jean-Claude Pastys personliga bedömning av omständigheterna, inte i sig kan anses som en ny omständighet som kan utgöra grund för resning. Saken skulle kunna komma i ett annat ljus om påståendena i skrivelsen hade något stöd. Jag kommer att ta ställning i denna fråga genom att bedöma den analys som sökanden har gjort av domen av den 5 november 1997.

41. Sökanden har på grundval av vissa passager i domen från november 1997 hävdat att förstainstansrätten med orätt ansett att hans påståenden inte var nya. Han har i detta sammanhang för det första hänvisat till sitt påstående att han — sökanden — inte haft någon möjlighet att göra ändringar i bokföringen. Sökanden borde som berörd part med nödvändighet ha givits tillfälle att vidta kontroller. Sökanden anser att den nya omständigheten består i att det inte finns några vittnesmål som tyder på att han har gjort ändringar i bokföringen, vilket numera framgår av Jean-Claude Pastys skrivelse. Sökanden hävdar dessutom att förstainstansrätten har gjort ett fel när den fann att dessa invändningar, som Jean-Claude Pasty har anfört mot parlamentet i sin skrivelse, endast utgör antaganden. Det framgår av dessa invändningar att parlamentet inte har givit honom möjlighet att ta del av bokföringen förrän efter en viss tid, varför parlamentet dessförinnan kan ha upprättat nya handlingar eller register som döljer arbete som utförts av den tidigare bokhållaren, vilken skilts från sin tjänst. Detta utgör enligt hans mening en avgörande omständighet.

Bedömning

Sökanden försöker att hävda att det i Jean-Claude Pastys skrivelse för första gången i skriftlig form påstås att han inte har kunnat göra ändringar i bokföringen, men detta utgör ingen ny omständighet. Omständigheten i sig utgör ingen ny omständighet. Sökanden var inte ensam om att veta vilken dag han skulle förflyttas och att han därefter inte har kunnat göra några kontroller, även förstainstansrätten visste om det. Denna omständighet är inte heller avgörande. Att denna omständighet senare även har omnämnts i Jean-Claude Pastys skrivelse gör inte att den därför är en ny omständighet som utgör grund för resning.

42. Vad avser invändningen att administrationen har upprättat nya handlingar rör det sig om obevisade påståenden som således inte kan utgöra grund för resning.

tot i Midland Bank var känt för de behöriga myndigheterna. Sökanden grundar detta påstående på Jean-Claude Pastys skrivelse, av vilken framgår att Europaparlamentets finansdirektör i februari 1982 signerat ett beslut att ta emot medel (ordonnance de recette) om 19 000 UKL från det omtvistade kontot.

44. Förstainstansrätten har emellertid konstaterat att det av beslutet i fråga framgår att den person som upprättat beslutet har daterat det i maj 1982 och att finansdirektören även har signerat det vid samma tidpunkt, det vill säga först sedan Midland Bank hade informerat parlamentet om att kontot fanns. Förstainstansrätten drog därav slutsatsen att den påstått nya omständigheten i vilket fall som helst inte föranledde förstainstansrätten att välja en annan lösning än den som framgår av domen från oktober 1991.

Punkt 2 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

43. Den andra punkten i analysen rör att förstainstansrätten i domen inte har anslutit sig till sökandens argumentation om att kon-

45. Sökanden har i sitt överklagande nu hävdat att förstainstansrätten gjort fel när den inte beaktade att beslutet rörde ränta från Midland Bank den 24 februari 1982, det vill säga tidigare än april 1982 och således innan Midland Bank hade informerat parlamentet om att motsvarande konto fanns. I punkt 34 i sin skrivelse har Jean-Claude Pasty dessutom anfört att handlingarna rörande kontots öppnande fanns i arkiven och att man således inte kan påstå att det rörde sig om ett hemligt konto.

Bedömning

46. När förstainstansrätten i sin dom från år 1997 [22] förklarade att beslutet hade signerats i maj 1982 rör det sig om ett konstaterande av faktiska omständigheter som det saknas anledning att kontrollera. Sökandens nya argument om att beslutet rörde räntor från februari 1982 innebär inte att finansdirektören som signerat detta beslut i maj 1982 redan kände till kontot dessförinnan. Jag delar därför parlamentets uppfattning att denna omständighet inte kan anses utgöra bevisning om att kontot var känt.

Punkt 3 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

47. Sökanden har vidare hävdat att förstainstansrätten inte har beaktat Jean-Claude Pastys påstående om att parlamentet inte funnit någon handling i bokföringen som visar på ett kassaöverskott på 14 552 BFR, såsom revisionsrätten har hävdat, utan endast en handling som visar på ett överskott på 11 772 BFR.

Förstainstansrätten har förklarat att resningssökanden, det vill säga klaganden i förevarande mål, inte i enlighet med artikel 126.1 c i rättegångsreglerna, ingivit denna handling till stöd för sin ansökan. Enligt sökanden består förstainstansrättens fel i att den, vad avser ingivande av handlingar, inte har ställt samma krav på revisionsrätten, vilken påstått att det fanns ett överskott på 14 552 BFR, vilket är ett belopp som enligt Jean-Claude Pastys uttalanden inte stöds av någon handling. Även detta utgör en ny omständighet som är mycket viktig för förfarandet.

48. Parlamentet har i detta sammanhang gjort gällande att även om förstainstansrätten har förnekat att det förelåg en ny omständighet, är detta inte endast i brist på bevis därför, utan också eftersom sökanden redan talat om ett kassaöverskott på 11 772 BFR i disciplinförfarandet. Parlamentet har dessutom anmärkt att förstainstansrätten funnit att resningssökanden redan då gavs tillfälle att ifrågasätta revisionsrättens uppgifter.

Bedömning

49. Jag delar parlamentets ståndpunkt. Anledningen till att förstainstansrätten avslog resningsansökan är inte bara brist på bevis utan

22 — Dom av den 5 november 1997 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2), punkt 21.

också frånvaron av en ny omständighet. [23] Vad avser frågan om kassaöverskottets verkliga storlek är det dessutom inte säkert att denna är av avgörande betydelse.

Bedömning

Punkt 4 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

50. Sökanden har hävdat att förstainstansrätten inte bara borde ha beaktat att två checkar lösts in, utan också beaktat och ansett som en ny omständighet att Jean-Claude Pasty har funnit denna åtgärd regelmässig. Han drar åter en parallell med en tilltalads möjlighet att i ett brottmål kalla vittnen.

51. Enligt parlamentets mening har sökanden förbisett att anledningen till att förstainstansrätten inte har kunnat kontrollera huruvida Jean-Claude Pastys påstående är riktigt är att det rör sig om ett rent påstående som inte stöds av bevisning. Parlamentet har vidare anmärkt att förstainstansrätten i detalj har förklarat varför dessa påståenden inte utgör nya omständigheter.

52. Sökandens påstående att inlösen av de två checkarna var regelmässig kan inte ensamt och utan stöd av bevisning anses som tillräcklig grund för resning. Vid en kontroll av de upplysningar som ingår i Jean-Claude Pastys skrivelse, som sökanden har hänvisat till, finner man uttalanden om att det skulle finnas bevisning för att sökanden har placerat motvärdet av checkarna i parlamentets kassaskåp. [24] Sökanden har hänvisat till dessa uttalanden från Jean-Claude Pastys sida utan att inge den bevisning som nämns i skrivelsen. Samma sak gäller frågan om vilken dag som sökanden har bokfört inlösen av checkarna. Jean-Claude Pasty anser i sin skrivelse att inlösen bokfördes i februari. Han drar därav slutsatsen att revisionsrätten, som inte har funnit någon registrering, gjort en kontroll som varken var fullständig eller noggrann. Han har därvid hänvisat till ett privat företags kontroller. Vid denna kontroll påstås företaget ha konstaterat att motvärdet av de två checkarna hade registrerats. [25] Jean-Claude Pasty har emellertid givit mycket vaga uppgifter om vilken dag denna kontroll rapporterades, och han har inte preciserat när kontrollen utfördes. Skrivelsen innehåller således endast påståenden. Eftersom sökanden endast har hänvisat till denna skrivelse utan att inge andra handlingar, saknas anledning att bevilja resning. Jag ansluter mig därför till förstainstansrättens slutsats att själva registreringen — vid okänd tidpunkt — inte utgör en ny omständighet, eftersom frågan behandlats redan under förfarandet. [26] Det finns således

23 — Dom av den 5 november 1997 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2), punkt 23.

24 — Punkt 41 i skrivelsen.

25 — Punkt 71 i skrivelsen.

26 — Dom av den 5 november 1997 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2), punkt 35 f.

inte heller på denna punkt någon anledning att kritisera förstainstansrättens dom.

Punkt 5 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

53. Sökanden har i detta sammanhang gjort gällande att förstainstansrätten, när den funnit att han inte klart och precist angivit de påstått nya omständigheterna, inte har behandlat hans argumentation om slutsatserna i domen från år 1991 [27] på samma sätt som tidigare påståenden från parlamentets och revisionsrättens tjänstemän. Enligt sökandens mening är de påståenden som han grundar på Jean-Claude Pastys skrivelse klara och precisa, och de har till yttermera visso aldrig ifrågasatts, till skillnad från parlamentets och revisionsrättens rena påståenden. Sökanden menar att förstainstansrätten har grundat sin dom på dessa påståenden, men förkastat hans argumentation med motiveringen att den inte var tillräckligt klar och precis.

Bedömning

54. Man kan inte påstå att förstainstansrättens skäl i dess dom från år 1997 [28] är rättsligt oriktiga. Förstainstansrätten har förklarat att sökanden, genom att inte utveckla de omständigheter som han grundar sin resningsansökan på, inte har uppfyllt kraven i artikel 126.1 c i rättegångsreglerna. Förstainstansrätten har med hänvisning till rättspraxis vidare förklarat att uppgifterna om påstådda nya omständigheter måste vara tillräckligt klara och precisa, (bland annat) för att ge resningssvaranden möjlighet att förbereda sitt försvar och ge förstainstansrätten möjlighet att ta ställning till ansökan. [29]

55. Att Jean-Claude Pasty har dragit en annan slutsats av kända omständigheter kan inte anses utgöra en ny omständighet, såsom redan framgår ovan. Det är därför som det ankommer på sökanden att närmare ange varför han anser att det föreligger nya omständigheter och hur han kan bevisa dem, vilket han inte har gjort.

56. Förstainstansrätten har för övrigt bevisat detta. Förstainstansrätten har därför inte endast förkastat sökandens argumentation som alltför oklar. Förstainstansrätten har tvärtom funnit att de punkter i Jean-Claude Pastys skrivelse som resningssökanden hänvisat till endast är uttryck för en personlig värdering av omständigheterna. Inte heller denna ståndpunkt kan kritiseras.

27 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3), punkterna 200— 201.

28 — Dom av den 5 november 1997 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 2), punkt 38 och följande.

29 — Se punkt 39 i domen (ovan fotnot 2) och den rättspraxis som omnämns där.

57. Jean-Claude Pasty har i punkterna 170—180 i skrivelsen, vilka sökanden har åberopat, än en gång hävdat att revisionsrätten grundat sig på oriktiga uppgifter. Eftersom sökanden inte stödjer dessa anklagelser på andra handlingar, måste även de anses som rena påståenden.

58. Jean-Claude Pasty har dessutom anfört att ur bokföringsmässig synvinkel finns det inget som tyder på att de två checkarna utgör orsaken till skillnaden i bokföringen, eftersom det även finns andra möjliga anledningar till denna skillnad.

59. Om detta påstående hade rört en förbisedd hypotes, hade det kunnat utgöra en ny omständighet. Så är emellertid inte fallet. Redan i domen av den 17 oktober 1991 angavs att disciplinnämnden förklarat att den stod inför två motsatta hypoteser, varav den ena innebar att det inte fanns något samband mellan skillnaden i bokföringen och inlösen av checkarna. [30] Förstainstansrätten har dessutom anfört följande: "Mot denna bakgrund, och med beaktande av revisionsrättens företrädares uttalande inför disciplinnämnden om att det förelåg exakt överensstämmelse mellan skillnaden i bokföringen och de två checkarnas belopp inte med absolut säkerhet visar att underskottet i fråga beror på inlösen av de två checkarna, finner förstainstansrätten att man i det ifrågasatta beslutet lagligen kunde anse det styrkt att frånvaron av bestyrkande handlingar i förevarande fall var knuten till inlösen av de två checkarna utställda på Midland Bank." [31] Det står därför klart att förstainstansrätten redan i den första domen nämnt och tagit ställning till andra möjliga orsaker till skillnaden i bokföringen. Sökanden har därför inte styrkt att några nya omständigheter här är för handen.

Punkt 6 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

60. Sökanden har dessutom kritiserat frånvaron av protokoll utvisande bokföringens ställning när den nya bokhållaren övertog hans uppgifter. Sökanden har inte förnekat att förstainstansrätten gjorde helt rätt i att anmärka att sökanden tagit upp frågan vid flera tillfällen och att sökanden vänt sig till parlamentet för att få till stånd ett sådant protokoll, och att det därför inte rör sig om en ny omständighet.

61. Enligt sökanden ligger det nya i den förklaring som parlamentet för första gången har lämnat i sin inlaga av den 25 juli 1996, i vilken parlamentet förklarat att förlusten inte antecknats i ett protokoll. Sökanden har hävdat att denna frånvaro av protokoll utgör en viktig omständighet som kan ha ett avgörande inflytande för hela disciplinförfarandet. Eftersom inget protokoll upprättats har anklagel-

30 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3), punkt 197.

31 — Ibidem, punkt 201.

serna gentemot honom grundats på rena antaganden eller påståenden, vilka inte har bevisvärde som rättsintyg utan har ifrågasatts, såsom framgår av Jean-Claude Pastys skrivelse.

62. Sökanden menar att om man inte anser att parlamentets medgivande att det inte hade upprättat ett protokoll utgör en ny omständighet kan detta jämställas med att man inte beviljar resning i ett brottmål där åklagaren under mellantiden har konstaterat att den dömde var oskyldig.

63. Vad avser bevisvärdet av parlamentets tjänstemäns uttalanden har sökanden slutligen anfört att förstainstansrätten har grundat sig på muntliga och skriftliga yttranden från två av parlamentets tjänstemän. Sökanden hävdar att dessa två tjänstemän, i ett mål mellan parlamentet och försäkringsbolaget Royale Belge vid Tribunal de commerce de Luxembourg, har lämnat skriftliga yttranden under ed som helt strider mot deras tidigare uttalanden. Han anmärker därvid att han har anmält de två tjänstemännen för mened. [32]

64. Parlamentet har härvid anfört att de två tjänstemännen vid den luxemburgska domstolen har beskrivit samma sakomständigheter som revisionsrätten, parlamentet och förstainstansrätten hade konstaterat, och att tjänstemännen därav dragit slutsatsen att parlamentet gjort en ekonomisk förlust. Henri de Comptes anklagelser mot dessa tjänstemän är därför uppenbart ogrundade.

65. Vad avser frånvaron av protokoll har parlamentet gjort gällande att sökanden själv har medgivit att detta inte utgör en ny omständighet. Parlamentet har vidare anmärkt att förstainstansrätten dessutom har funnit att argumentationen om frånvaron av protokoll anförts för sent.

66. Parlamentet har slutligen anfört att sökanden, genom att påstå att en anmärkning i Europaparlamentets inlagor utgör en ny omständighet, förbiser rollfördelningen i ett mål om resning. Det är inte Europaparlamentet som har åberopat (och som skall åberopa) nya omständigheter. Parlamentet menar att det endast har återgivit de omständigheter som låg till grund för domen från år 1991. Parlamentet har vidare hänvisat till disciplinnämndens motiverade yttrande från november 1987, av vilket framgår att denna fråga redan varit på tal i disciplinförfarandet och att en företrädare för revisionsrätten där förklarat att det inte utgör praxis inom institutionerna att göra en sådan slutredovisning, eftersom kontroller utförs ofta och regelbundet.

32 — Sökanden försöker av allt att döma ifrågasätta vittnenas trovärdighet genom dessa anklagelser.

Bedömning

67. Vad avser frånvaron av protokoll har jag svårt att se hur denna omständighet skulle kunna utgöra en ny omständighet av avgörande betydelse. Det är ostridigt att sökanden redan har åberopat frånvaron av protokoll. Att parlamentet i dag självt nämner denna omständighet kan endast utgöra en ny omständighet om parlamentet tidigare hade förnekat att så var fallet och detta var av avgörande betydelse för dess beslut. Så förefaller emellertid inte vara fallet.

68. Vad avser anklagelserna mot de två tjänstemännen är det endast en dom om mened som kan tänkas utgöra en ny omständighet, och detta endast för det fall att förstainstansrätten i sin dom från år 1991 i huvudsak hade grundat sig på dessa två tjänstemäns utsagor. Så är emellertid inte fallet. Förstainstansrätten har i domen även grundat sig på bland annat revisionsrättens och disciplinnämndens kontroller och yttranden. [33]

33 — Dom av den 17 oktober 1991 i målet de Compte mot parlamentet (ovan fotnot 3), punkt 200.

Punkt 7 i sökandens analys

Omständigheter och argument anförda av parterna

69. Sökanden har slutligen analyserat förstainstansrättens uttalanden om att resningssökanden genom att endast återge vissa punkter i Jean-Claude Pastys skrivelse inte på ett tillräckligt klart och precist sätt har angivit de omständigheter på vilka resningsansökan grundas, varvid förstainstansrätten förklarat att det inte ankommer på den att i sökandens inlagor leta efter de åberopade nya omständigheterna.

70. Sökanden har åter citerat motsvarande punkter och hävdat att uttalandena är så klara att inga vidare undersökningar är nödvändiga.

Bedömning

71. Det skall inledningsvis anmärkas att förstainstansrätten i sin dom har förklarat att artikel 126.1 c i rättegångsreglerna innebär ett krav på att nya omständigheter skall presenteras på ett tillräckligt klart och precist sätt. De punkter i Jean-Claude Pastys skrivelse som sökanden har åberopat har redan varit föremål för en noggrann prövning. Sökanden har redan — utan framgång — kritiserat

förstainstansrättens uttalanden i frågan i tidigare behandlade punkter i hans analys. Det finns således ingen anledning att (än en gång) ta ställning till sökandens argument, eftersom det är fråga om en upprepning.

H — Sammanfattande bedömning

72. Av sökandens argument framgår således inget som tyder på att förstainstansrätten i sin bedömning har bedömt en eventuellt ny och avgörande omständighet på ett felaktigt sätt. Förstainstansrättens dom innehåller således ingen oriktig bedömning i rättsfrågan.

I — Rättegångskostnader

Rättegångskostnaderna i förfarandet vid förstainstansrätten

73. Sökanden har dessutom överklagat förstainstansrättens beslut i fråga om rättegångskostnadernas fördelning.

74. Eftersom talan inte kan bifallas på någon av de grunder som har anförts, återstår endast frågan om rättegångskostnadernas fördelning.

I artikel 51 andra stycket i EG-stadgan föreskrivs att om ett överklagande endast avser rättegångskostnadernas storlek och fördelning skall överklagandet avvisas. [34]

Rättegångskostnaderna i förfarandet vid domstolen

75. Enligt artikel 122 i domstolens rättegångsregler skall domstolen fatta beslut om rättegångskostnaderna när ett överklagande ogillas eller avvisas. Enligt ordalydelsen i artikel 122 andra stycket skall, i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda, artikel 70 endast tillämpas när institutionen har överklagat. Så är här inte fallet, varför regeln i artikel 70 om att institutionerna skall bära sina kostnader i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda inte är tillämplig i förevarande fall.

76. I artikel 122 föreskrivs vidare att i tvister mellan gemenskaperna och deras anställda kan, utan hinder av vad som föreskrivs i artikel 69.2, domstolen, i mål där en tjänsteman eller annan institutionsanställd har överklagat, förplikta parterna att dela rättegångskostnaderna när så anses skäligt.

34 — Dom av den 14 september 1995 i mål C-396/93 P, Henrichs mot kommissionen (REG 1995, s. I-2611), punkterna 65 och 66, och beslut av den 16 oktober 1997 i mål C-140/96 P, Dimitriadis mot revisionsrätten (REG 1997, s. I-5635), punkt 56.

77. Parlamentet har i sin inlaga begärt att domstolen skall besluta om rättegångskostnaderna enligt artikel 69.3 andra stycket. I denna bestämmelse föreskrivs att domstolen, om den finner att den vinnande parten i onödan eller mot bättre vetande vållat motparten kostnader, kan förplikta honom att ersätta dessa. Parlamentet har vidare i sin inlaga förklarat att sökanden i vilket fall som helst bör förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, och således även om denne skulle vinna målet. Eftersom sökanden har tappat målet, skall han emellertid förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna enligt artikel 69.2 andra stycket.

J — Förslag till avgörande

78. Jag föreslår att domstolen meddelar följande dom:

1) Överklagandet ogillas.

2) Sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i förfarandet vid domstolen.